

de skulle straffes yderligere, fordi de ere unge. Naar deres Arbejdsfærdighed bliver mindre, saa de det ganske sikkert ikke bedre, fordi de ere unge. Man vil da ikke fordomme dem til livsvarigt Coelibat, og man vil da tænke, at en Arbejder, som saaledes er kommen til Stade som ung, dog senere kunde saa andre at sørge for end sig selv, og at deres Fornødenheder med Alderen ville stige. Hvorfor skulde man saa sætte en Minimumstatst med Hensyn til dem? Nej, lad os saa den saa høj, at ogsaa de unge Arbejdere kunne være tjente dermed, hvis den overhovedet skal have Værdi. — Saa have vi i § 5 Bestemmelsen om den Sum, som Familien skal nyde i Tilfælde af, at Familiefaderen kommer til Stade under sit Arbejde, saaledes at Familien derved mister sin Forsørger, i ethvert Tilfælde i den Udstrækning, han før var. Heller ikke her svarer denne Lov til den tykke; denne er dog gaaet noget højere med Hensyn til den Understøttelse, de skulle have. Jeg forstaar ikke, hvorfor man siger, at Manden maa ikke saa over 2 Tredjedele af sin Arbejdsfortjeneste, og saa indskrænker det til, at Konen og Børnene kun kunne saa een Tredjedel. Det kan være, at Manden, efter de Herrers Mening, bruger saa meget mere af sin Arbejdsfortjeneste end Hustruen og Børnene, men jeg tror dog ikke, at de Herrere ville indrømme, at det er rigtigt, at han gør det. Jeg tror, de ville indrømme, at han under andre Forhold skulde dele mere ligeligt med Hustruen og Børnene, end at han selv beholder Broderparten, og derfor synes jeg, der er meget, der taler for at give Familien mere Erstatning, end der her er Tale om, og det har ogsaa den tykke Lovgivning gjort, saa vidt jeg er bekendt med den. — Saa er der det Forhold, som omhandles i § 8, og som ogsaa er i høj Grad uretfærdigt. Der gives Regler for, at man kan appellere til denne udmærkede Voldgift, som Loven sætter, og som saa vil blive til saa stor Betsignelse for Arbejderne, da de jo have Sæde i den; men det er noget, jeg ikke skal komme nærmere ind paa. Jeg veed jo, at man er en Modstander af saadanne Voldgiftsretter, at Arbejderne saa Gavn af dem. Tøvrigt hviler det jo paa samme Princip som i den tykke Lovgivning. Men her er kun Tale om, at Størrelsen af Erstatningskravet kan gøres til Genstand for Appel til denne Voldgiftsret, men der findes ikke, saa vidt jeg har kunnet se, i Loven en eneste Bestemmelse, som taler om, hvorledes Arbejderen skal kunne komme til sin Ret, naar man mener, at det er ved egen Uagtsomhed, han er kommen til

Stade, hvorledes han overhovedet skal faa sit Krav godtgjort, naar Arbejdsgiveren eller Formanden vil nægte det. Det forekommer mig, at dette burde have staaet i denne Paragraf, som vel nævner, at Spørgsmaalet om Erstatningens Størrelse skal kunne appelleres. Om han overhovedet skal have noget, kan imidlertid ikke blive Genstand for Støn; Lovforslaget siger i hvert Fald ikke noget derom. Dette er uretfærdigt overfor Arbejderne, og hvis det ikke kommer ind i Loven, veed jeg ikke, hvad Gavn man i det hele kan vente sig af den. — Der er i Lovforslaget taget den Bestemmelse, at Statsarbejderne ikke skulle ind under denne Lov, og der er man enig om, at Statsklassen skal betale. Ja, der er man efter min Mening inde paa det rigtige, det skulde man ogsaa have gjort overfor alle Arbejdere. I det Omfang, Loven kommer til at virke her, tror jeg ikke, der er nogen stor Grund til at fravige dette Princip for alles Vedkommende, og der vilde sikkert kunne træffes en Ordning med Hensyn hertil, som man vilde kunne være mere tilfreds med end den, Lovforslaget giver. Men saa kommer til Sætning § 27; der staar: „Naar det oplyses for Anstaltens Bestyrer, at en Arbejdsgiver i en af de under Loven faldende Virksomheder ved Henlæggelse af Fonds, hvis Anvendelse til Formaalet er betrygget paa retslydig Maade, har sikret Arbejderne og deres efterladte mindst den samme Sjælv ved indtræffende Ulykkestilfælde, som ved nærværende Lov foreskrevet, kan det af Bestyreren, eventuelt Indenrigsministeren, tillades, at Lovens Bestemmelser ikke komme til Anvendelse paa Arbejdsgiveren og Arbejderne i den paagældende Virksomhed.“ Jeg vil spørge den ærede Minister, hvad han egentlig mener dermed? Det kan godt være, at det er paa Grund af min Retsskyndighed, at jeg kommer til at rette dette Spørgsmaal til ham, jeg er jo ikke Jurist og selvfølgelig ikke tilstrækkelig inde i den juridiske Lovgivning til at vide, om der eksisterer Bestemmelser, som sikre Arbejderne i denne Henseende. Men jeg kunde ønske at vide, om det er Meningen, at Arbejdsgiverne kunne forsikre deres Arbejdere i private Selskaber, som Tilfældet er nu, om det vil blive regnet for retslydigt og for en for Arbejderne betryggende Maade at forsikre dem paa? Der staar her, at der skal henlægges Fonds, men det er noget, som vel kan være Genstand for Fortolkning, og jeg mener, at i Tilfælde af, at Arbejdsgiveren saaledes kan unddrage sig denne Lovs Bestemmelser, bliver Loven meget illusorisk. Jeg tror, det vil blive muligt for Arbejdsgiveren paa Grund af den Konkurrence,